

ABONAMENTS

Barcelona, més... 1500 Ptas.
Catalunya i territoris de la República... 1200 Ptas.
Amèrica llatina i Portugal, trimestral... 1000 Ptas.
Països convulsos, id. ... 1000 Ptas.
Altres països, id. ... 1000 Ptas.

ANUNCIS I RECLAMS PERMANENTS

Les notes pregonades han d'èsser tramessas en detall

LA PUBLICITAT

BARCELONA

TELÈFON 10000
CARRER DE SARRIÀ, 11 I 13 — TELÈFON 11420
CARRER DE SARRIÀ, 11 I 13 — TELÈFON 11420

EL TEMPS

Temperatura al nivell de la mar: 11,4 graus.
Temperatura al nivell de la mar: 11,4 graus.
Temperatura al nivell de la mar: 11,4 graus.

INDICIS

El perill feixista

Després del debat polític entaulat al Parlament amb motiu de la declaració ministerial sembla que s'hagi produït una pausa de reserva i d'expectació; és innegable, però, que els fets que es produïren abans de cloure el debat causaren l'efecte d'un avís per a molts esperits. La importància del fet en si mateix és insignificant; el que en té és el clima passional que denunciava en determinats sectors de la Cambra; clima propici a perilloses contemplacions, no previstes, però imposades, si s'escau, per la pressió moral dels que no tenen altre objectiu sinó desqualificar el règim i el Parlament.

Seria temeritat o badoqueria imperdonable voler tancar els ulls i fer el sord davant de la campanya feixista que menen certs elements. Els que han admès la col·laboració subterrània de forces enemigues de la República i de la democràcia en les passades convulsions revolucionàries, no s'estan de relacionar-les amb altres activitats i propagandes cauteloses portades a terme en medis on pot ésser fàcil de captar adhesions a base de proteccions catastròfiques i d'anuncis de malesors i de violències. El feixisme necessita el combustible de la por, de l'enervament, per a prendre i encendre's; però necessita també una dosi de passió i d'audàcia per a aconseguir i apoderar-se dels llocs estratègics de la màquina política del país. Tant un element com l'altre són imprescindibles per a produir l'horror a la democràcia, sense el qual sempre serà impossible l'èxit d'un moviment d'aquesta mena.

I encara cal un altre ingredient singularment actiu per a produir la mescla detonant que ha fet saltar tot l'edifici polític en els països on ha triomfat. Aquest ingredient és l'exacerbació nacionalista. Aquest és el fulminant que aglutina i fa esclatar les masses allucïnades per la fantasmagoria dels redemptoristes moderns, i és evident que dintre la política espanyola actualment s'estan manipulant totes aquestes substàncies, i seria pueril voler-ho dissimular: Per a nosaltres, catalans, aquest perill podria ésser mortal, perquè Catalunya serviria de tíol on es descarregaria tota la fúria persecutòria dels redemptors. Perquè aquest sistema necessita crear-se enemics per a poder embriagar els seus il·lusos amb els esplendors de victòries fàcilment guanyades; i les agressions contra la catalanitat els proporcionaria l'espectacle que els cal per a donar a la seva actuació una de les característiques que el distingeixen.

Les intervencions del doctor Albiñana i del jove Primo de Rivera, portant el debat al terreny de les reivindicacions familiars, i la mena d'efecte que produïren a la Cambra són escaramusses preliminars d'una maniobra més vasta que per a realitzar-la els cal una figura que polaritzi la passió que miren de suscitar entre el públic. No totes les figures són damunt del taulell, encara; en falten algunes el joc de les quals podria complicar la partida. I això és el que es debat entre les dretes: ja veurem qui se les sumará als seus rengles. Per ara tot plegat són indicis que més aviat revelen un desig que una concepció concreta i consistent, i per això convé tenir-los en compte, per estar preparats i esbullar els propòsits de la gent que els corra. Les dretes espanyoles seran les pitjor disposades a resistir l'empenta, així si no s'avenien a col·laborar-hi per no anular-se; la resistència, doncs, l'han d'oferir els demòcrates republicans i totes aquelles forces que de bon principi posaren el coll en l'adveniment de la República. A Catalunya aquesta obra defensiva no més la poden realitzar amb eficàcia les organitzacions democràtiques esquerristes i catalanistes. El conservadorisme català, que ha contribuït a l'enobertament del triomf de la funesta barreja de dretes, comença d'adonar-se amb espant que ha caigut a la mateixa trampa en què havia caigut altres vegades durant la monarquia. La seva falla present és l'haver triomfat, no com a catalanista, sinó com a força de dreta articulada amb les forces espanyoles que tradicionalment han estat els pitjors enemics de Catalunya i que ho tornarien a ésser demà si triomfaven.

El fall per l'assoliment del Reichstag

Van der Lubbe condemnat a mort

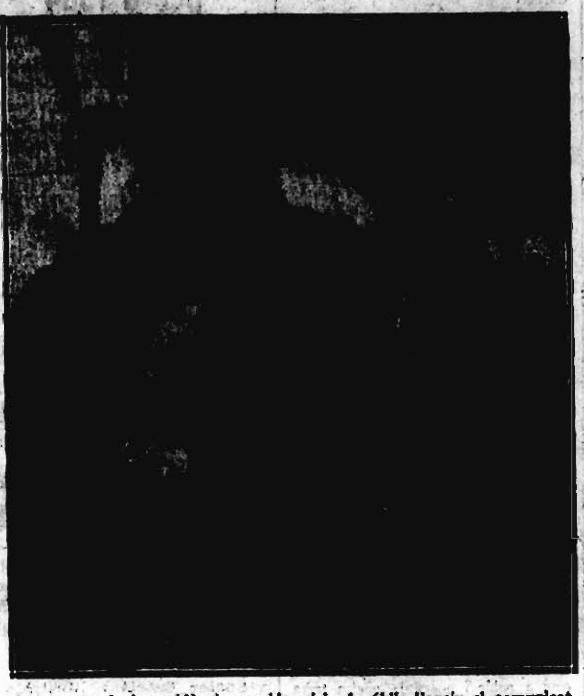
Els altres acusats absolts

El procés per l'incendi del Reichstag ha acabat — com es preveia — amb l'absolució de tots els acusats, tret de l'holandès Van der Lubbe, que ha estat condemnat a mort. Aquesta sentència de mort, que provocà la indignació de tot el món, és la inevitable conseqüència de la monstruosa maquinació ordirada pels nacionalsocialistes que es volien servir de l'incendi del Reichstag com a pretext per a una lluita d'extermini contra els comunistes.

El tribunal s'ha trobat en aquesta alternativa: o condemnar almenys Van der Lubbe, o reconèixer oficialment que els veritables culpables de l'incendi eren els afiliats al partit hitlerista. En un règim dictatorial, no es pot esperar una recta administració de justícia. Cal tenir en compte que en ocasió d'aquest procés s'ha donat efectes retroactius a lleis modificades del Codi penal. En tot cas, la retroactivitat en aplicacions de penes, només s'aplica en benefici, i no en perjudici, dels acusats.—Contín. pàg. 7 col. 1.

La mort del President de la Generalitat

EL SENYOR MACIÀ ESTÀ MOLT GREU

A la porta de la residència presidencial, el públic llegeix el comunicat dels metges

Tal com assabentàrem els nostres lectors en la nostra edició anterior, la nit de divendres el senyor Macià va empitjorar-se. Tot i la ponderació amb què era redactada la nota que els metges que assisteixen el President lliuraren a les set del vespre de divendres, hom comprengué immediatament que la situació de l'il·lustre malalt era compromesa.

En efecte: a mesura que anava avançant la nit, el senyor Macià, molestat per vòmits freqüents i pel gran nombre de respiracions, anava perdent forces.

A les primeres hores d'aquí, especialment de dues a quatre de la matinada, l'estat del senyor Macià era francament desesperat i hom temia per la seva vida. Els metges que l'assistien, donant-se de la gravetat del moment, el sotmetiren a un tractament energic i intensiu, sense, però, que de moment es produís cap reacció favorable.

L'ESTAT DEL SENYOR MACIÀ A LES ONZE DEL MATÍ

La referència oficial que a les onze del matí autoritzaren els doctors Corachan Vilardell, Pi i Sunyer i Sayé deia:

"L'estat de l'honorable senyor President de la Generalitat s'ha agreujat en aquestes darreres hores. Les notícies que per conductes particulars obtingueren en aquesta hora els periodistes no foren gaire esperanzadores. Per la Generalitat hom tenia la impressió que el senyor Macià no podria superar aquesta crisi, i totes les opinions eren decididament pessimistes."

Amb tot, pels volts del migdia el senyor Macià va animar-se una mica, i volgué assegurar al llit. En aquesta situació, va romandre llarga estona, i al·luc arribà a rebre alguns dels seus familiars.

A mesura que anava avançant la tarda el President anà empitjorant-se, i a les sis de la tarda va quedar sotmès a un gran estat de postoració. Novament els metges l'intervengueren; possiblement com a conseqüència d'això pels volts de les vuit l'il·lustre malalt va reaccionar lleugerament en sentit favorable.

La nota dels doctors que l'assisteixen, no era, però, gaire explicativa. Deia únicament:

"L'honorable senyor President de la Generalitat continua en el mateix estat que aquest matí."

Al cap d'una estona els periodistes pogueren parlar amb el seu metge de capçalera, el qual va donar-los la llarga i interessant referència que donarem més avall.

Deu dies després

Del comunisme llibertari en general

IV

Si a La Torrassa — on n'hi ha moltes — passés pel davant d'una casa de planta baixa, en la qual es veu un rètol que diu: *Ateneo Libertario o Escuela Racionalista*, feu-vos explicar per algun veí expansiu el que succeeix dins. No us en penedireu.

Un *Ateneo Libertario* o una *Escuela Racionalista* no són altra cosa, fet i fet, que escoles revolucionàries, en les quals es procura convertir els nois d'avui en els possibles revolucionaris de demà.

Són la contrapartida, quant a escoles, de les escoles municipals a l'antiga manera. Si en aquestes s'ensenyaven les bases del saber, en aquestes hom n'ensenyava les de la revolució. I ho són també quant al seu funcionament i als seus mètodes d'ensenyament, que són curats com en aquestes escoles anacròniques d'abans, a base de rutina i de memòria, degudament dosificades.

S'hi canten himnes, com es feia en aquelles, solament en comptes de donar les gràcies al Senyor, en començar i en acabar les classes, es canten les excel·lències de la revolució, l'eficàcia de les bombes i de les "stars", de la metralla, etc. Els problemes d'aritmètica — que són ensenyats, també, amb el mateix sistema de les escoles municipals antigues, així és: de memòria, i cantant els números — són fabricats a base de la quantitat de pistoles i de diners que es necessita per a comprar-les; dels burgesos que hom tenia engabats a la presó, deduïnt-ne els afusellats el dia abans, amb els guàrdies d'assalt, els urbans, els civils i els burgesos detinguts, a raó de tant, es fa una suma. Amb les bombes que tenen amagades i les gastades dies abans, es cuina una resta. I així successivament. La propaganda religiosa és pràctica, d'una forma grotesca. S'agraïa una imatge, un Sant Crist, i es diu als alumnes que li demanin que faci un miracle.

— A que no el fa! — diu el mestre.

Com que, en efecte, és així, el mestre en dedueix que aquella imatge no representa res d'important i hom la qualifica de solemne enganyifa.

A l'estiu s'hi cultiva el nudisme. Es predica als alumnes que no han de creure ni pàres ni famílies; que són lliures; que si són al món és degut a un motiu que no té cap mena d'importància i que, en darrer cas, només han d'oïr les ensenyances i les orientacions que els suggereixen a l'escola, així és: humils i submisos, únicament enfront del comunisme.

Un bon amic meu es trobà una vegada que va anar al monestir de Poblet amb un grup d'aquests comunistes empeltats de nudista que ara són moda, els quals empastifaven amb lleugeres aquelles pedres venerables. A més, decoraven les llegendes amb unes solemnes faltes gramaticals. Els reprimia perquè embrutaven les pedres i perquè malmetien la gramàtica. Li contestaren així:

— Nos importa un bledo. Nosotres no creem en la cultura burgesa. No ho trobem bo? Doncs bé, si donàveu un cop d'ull damunt les inscripcions revolucionàries que hi ha pintades per les parets d'aquelles bardisses encara l'hi trobaríem més. Us trobaríeu davant de la *Revolució*, de la paraula *Ignorància* — que vol dir, amb idioma comunista, *ingresad* — en las filas, etc., i amb un *Casas Viejas* inefable que serà *Buistro Pastido* a certs governants.

I no cal que us hi amoïneu massa. Damunt d'aquests elements s'ha basat aquest comunisme llibertari tan típic. El que li ha acabat de donar fesomia no és altra cosa que l'inconfusible sèc de virulència amb què ens apareix i que és estrictament foraster.

No us ho cregueu que aquest comunisme sigui un problema de voler-ne més.

Aquest mal el pateix el país ja fa anys — d'ençà que començà la immigració — sinó que darrerament hom l'ha gangsteritzat una mica, ja que tanmateix, al cinema no s'hi va a perdre el temps.

JAUME PASSERELL

El guanyador del Premi Ignasi Iglésies

Albert Pierr, autor de "Els homes forts", a la redacció de LA PUBLICITAT

El senyor Albert Pierr, amb el nostre Director, senyor Carlos Capdevila, ahir a la tarda, a la redacció de LA PUBLICITAT

Ahir al migdia, tot just arribats a la Redacció, un company en telefonava, des de Sarrià, per dir-nos que Albert Pierr, el guanyador del Premi Ignasi Iglésies, vindria personalment a donar-se'n a conèixer i saludar-nos.

Restava, doncs, aclarida la incògnita suscitada al volt del nom del que inesperadament sortia vencedor, a les nou del vespre de divendres, per la voluntat de la majoria dels components del Jurat que havia de concedir el premi de cinc mil pes-

INCIDENTS

Degut a un mal entès, algunes entitats bancàries de la plaça de Catalunya i del Passeig de Gràcia posaren les banderes a mig pal.

Fou endebades que hom demanés a alguna de les esmentades entitats que retirassin les banderes. Havien, segons es digué, rebut indicacions de determinada Associació, en aquest sentit: no ho volien de cap manera.

Uns individus arrencaren violentament les banderes i es donà per acabat l'incident.

El mateix anava a succeir al Casal del Meigs. Allà, però, el motiu era molt diferent. La bandera a mig pal havia estat hissada per causa de la mort del doctor Alvar Presta. Aclarit aquest extrem, ningú no hi va tenir res a dir.

EL CONSELL DE LA GENERALITAT

El Govern de la Generalitat estigué ahir reunit tot el dia al despatx del Conseller de Cultura. A la tarda, fou lliurada a la premsa la següent nota:

"Per tal d'informar el poble de Catalunya amb tota exactitud del curs de la malaltia de l'honorable senyor President, el Govern de la Generalitat donarà una nota oficial de dues en dues hores. En aquest moment l'estat del senyor President és igual al que reflectia la nota dels senyors metges a les onze del matí. Barcelona, dissabte, dia 23, a les sis de la tarda."

EL SENYOR COMPANYYS

El senyor Companyys passà bona part del dia a la casa dels Canonges. Quan va sortir-ne, al migdia, estava visiblement emocionat i va expressar davant dels reporters la seva impressió pessimista.

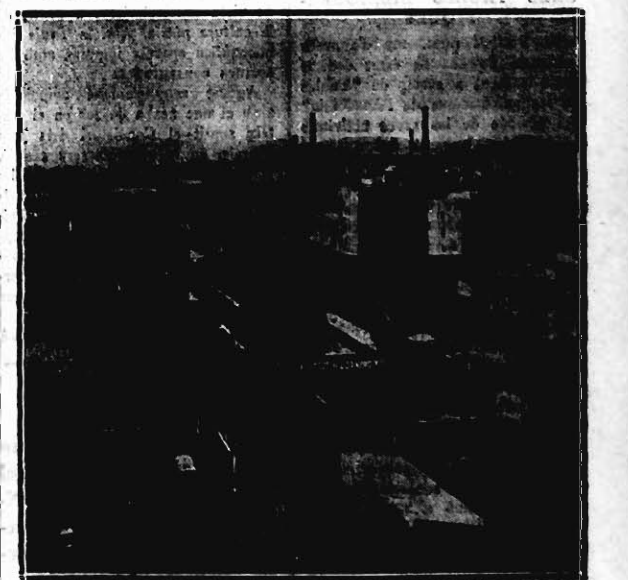
L'ex-ministre de Marina s'ha topat amb el diputat al Parlament català, senyor Casanellas, que anava a visitar la família del malalt.

— Més val que no hi pugeu — li va dir el senyor Companyys. I tots dos van sortir del Palau.

(Continua a la pàg. 6 col. 6.)

LA SERENITAT DEL SENYOR MACIÀ

El senyor Macià, a mig matí d'ahir, va tenir unes hores de calma, les quals

Paísatge urbà de L'Hospitalet

Amb la moral s'hi fan cabrioles del gènere fantasmagòric. Per als comunistes erigits circumstancialment en professors, no existeix. És un prejudici de classe, menyspreable com a tal.

Ara bé: i després, què? En arribar ací comencen les divagacions, les vaguetats, les boires, per acabar fent un capellat enredat de literatura cabdilla i estrafolària.

Com que, però, preparen una generació de probats herois revolucionaris, no ve d'un pam amb la gramàtica i amb la geografia i no hi fa res, que amb prou feines, en plegar d'anar a l'escola, apenes sapiguem les quatre regles. Pel que els han de servir, al capdavant, un cop estigui implantat el règim comunista llibertari!

Al costat de l'escola tenim la literatura extremista. Aquesta, potser, és més perillosa que no l'escola, ja que tan damunt, tament com un xàfec, d'una generació d'adolescents o d'illatrats, que són els dos estats humans més aptes per a la credulitat. Aquests darrers, perquè com que no entenen els que els diuen o el que llegeixen, però, en canvi, i per aquesta raó de limitació, els enlluernen les frases de tonants, encara que no tinguin cap

Angelet de Déu

El senyor Macià, a mig matí d'ahir, va tenir unes hores de calma, les quals

100

EL MON DELS ESPECTACLES

Una soïra a l'Estudi Magrinyà

A l'extrem de l'espiral metàl·lica d'una escala del carrer de Sant Pau hi havia aquella nit un núvol blavós que entelava els filferros de la dansa. El "cellophane" vermell posava llargs caramels de grossella al fons del rectangle on Nyota Inyoka es donava en cos i ànima a una coreografia delirant, sentint sobre la seva pell tornassolada els dards esmolats de les mirades dels snobs.

Baixava un xarop verdós de les cortines xarolades. El piano amb dents corcades i ranera autèntica es desaguava en forma d'amples taques d'oli mineral. I tot es destenyia dins un bany carregat d'àcids. Un "flou" de somni esborrava els perfils de les roses més immediates.

L'ampia catifa obtinguda amb els abrics de pells de les dames pallides de nit i de pólvors de llunes mortes, posava en els palmells dels homes asseguts a terra en posicions impossibles, una mena de corrent elèctric de petit voltatge.

Una veu prima i medinòmia que semblava filtrar-se per la clivella de la porta estreta d'una cambra de bany abandonada, anunciava: "Nyota dansa amb l'ocell de la mort". Llavors les agües fosques amb reflexos incandescents dels braços explícits de la dansarina percaçaven l'au enlodada del jardí dels silencis amb una alegria molt blanca i cruel a les dents. I volaven plomes negres per la cambra i les galtes pintades de carmí de les noies més blondes sentien l'angúnia del pas incert d'unes potes d'aranya invisibles que penjaven d'uns fils d'alumini.

I les ungles del piano encercades de sang coagulada esdevien grogues per moments.

"Nyota dansa amb el déu de la dansa", deia ara la veu que venia de la vàlvula mal ajustada del lavabo. I els arbres obrien els seus paraigües verds i hom penetrava clarament la veu de les agües platejades escorrent-se sobre les moles en llargues corrues de diamants intangibles travessant l'or líquid de les taques de sol sobre l'herba.

I aquella noia quasi mecanitzada seguiria prement les teclcs sense adonar-se que ara tenia les gemmes dels dits sobre la pedra verdosa i lluent d'un salt d'aigua. Ni s'adonava tan sola de les bombolles que aixecava el seu percutir inútil.

Una soneria sorda va desviar les mirades vers la porta d'entrada. El fotògraf "Manetes" va fer irrupció en el ball amb la màquina d'obtenir retrats plena de peïxos vermells, a

l'una mà, i una gàbia amb l'ocell del paradís, a l'altra. Tothom va empal·lidir una mica més.

Aprofitant aquest moment de confusió, Joan Magrinyà i Joan Prats mostraren als assistents una enorme pissarra on amb lletra de tipus Beton es podia llegir:

"Nyota Inyoka és índia. Ha corregut tot l'Orient per estudiar totes les tècniques de dansa i saber-les oblidar i dansar després un Orient pur, sense sensualitat (dansa del ventre) i sense l'abandó de les esclaves. S'inspira de vegades en els baixos relleus, no reconstrueix cap dansa antiga, sinó que tracta de donar vida a les figures relligant les actituds. Les seves danses evocuen els moviments dels astres i els signes sagrats."

Els dos Joans foren molt aplaudits. I tot seguit un adolescent amb els ulls en blanc passà una camussa per la superfície vidriosa de la pissarra i Nyota caigué d'esquerra amb els braços en creu sobre un divan de vellut vermell.

Va ésser un moment d'una intensitat indescriptible.

Ningú no gosava moure's del seu lloc i la dansarina hauria tingut un llarguíssim desmai de nacre, si una nova dissort no hagués tingut el poder de fer reaccionar ràpidament els concurrents.

Valentina Lizama i Maria Sitjar aquarellaren decapitades pel respall d'un solà vuitcentista.

En el fons de la caixa dels peïxos del fotògraf "Manetes" hi ha a hores d'ara el document que patentitza l'autenticitat d'aquesta singular escena.

I en el record dels assistents, els braços de serpents cínics de Nyota, la dansarina incomparable.

CARLES SINDREU

FEMINA
EL FILM SUPERLATIU DE
MARTILA EGGERTH
AMB MÚSICA DE STRAUSS

COLISEUM

DEMA, A LA NIT

En sessió "Mirador"

UN FILM INOBLIDABLE

Tota una nova escola d'expressionisme que obre al cinema tot un món de possibilitats desconegudes fins avui

El film del MILLÓ d'espectadors

Es despaxen localitats a "Mirador", Coliseum i Centre de Localitats

Avui i demà, a la tarda solament: La meravellosa simfonia d'imatge i música

Madame Butterfly

Suprem creació de SYLVIA SYDNEY

LA MUSICA

El mestre Enric Fernández Arbós

El quintet format pels artistes Arbós, Albéniz, Gálvez, Agudo i Rubio en 1894

Madrid homenatja el mestre Fernández Arbós, l'il·lustre director de l'Orquestra Simfònica de Madrid, amb motiu dels seus setanta anys.

En aquest merescut homenatge a la gloriosa vida de l'eminent músic, Barcelona no podia restar-hi indiferent, car l'actuació artística del mestre Arbós està també íntimament lligada amb la vida musical catalana.

Des de la seva joventut el mestre Arbós ha contribuït a moltes manifestacions musicals de Catalunya. Molts records encara amb admiració els seus concerts de música de cambra amb Albéniz, Gálvez, Agudo i Rubio a Barcelona, un record dels quals és la fotografia que publiquem. El mestre Arbós també ha actuat a casa nostra com a concertista de violí, i alternant amb artistes catalans.

El seu entusiasme per l'Orfeó Català i per la nostra música l'ha posat sempre. Qui no recorda els memorables concerts de l'Orquestra Simfònica de Madrid, amb l'Orfeó Català? Les dues entitats tan representatives, l'una de l'esperit castellà i l'altra del català, en el que hi ha en ells de més noble i elevat, es compenetraren tan bé i produïren aquells memorables concerts que més tard eren reproduïts a Madrid, en l'històric viatge que hi feu l'Orfeó Català i en el qual la nostra primera entitat coral trobà, de la part del mestre Arbós i de la seva orquestra, la més cavalleresca i entusiàstica rebuda i la més desinteressada col·laboració.

El mestre Arbós, en els seus concerts, no ha oblidat mai les obres d'autors catalans, els quals han trobat sempre en ell el més desinteressat propagador i el més intel·ligent intèrpret.

Per tot això que acabem d'exposar i pel lloc preminent que dintre la història de la música hispànica el mestre Arbós ocupa, per la seva llarga i gloriosa vida d'artista al davant de la seva magnífica orquestra, orgull ben legítim de Madrid i de tot Espanya, els artistes i les entitats musicals de Catalunya s'han volgut associar a l'homenatge, delegant el poeta Eduard Marquina perquè en l'acte d'homenatge a l'eminent Arbós, sigui ell, el poeta mig castellà, mig català, el que ofereixi al mestre l'expressió dels sentiments de gratitud i d'admiració del món musical de Catalunya.

Vulgui el mestre Arbós acceptar també, en aquesta ocasió, la cordial salutació del nostre diari, junt amb els nostres més fervents desigs que per molts anys pugui continuar la seva noble labor pel bé de l'art i de la pàtria.

J. GIBERT CAMINS

EL CINEMA

LES ESTRENES

"Boliche"

Catalunya Orpheo
Les dificultats que troba la producció nacional en el seu camí no espanten una colla de valents que lluiten aferrissadament per vençer-les.

Si es fes el film d'aquestes dificultats com es feu el dels drames dels artistes de revista en "El carrer 42", segurament obtindríem una pel·lícula magnífica. Però si fessin aquesta pel·lícula ja seria senyal que no existíren les dificultats i ja es tarien salvats.

Dia vindrà, hi confiem, que podrem produir aquest film dolorós. Per ara, però, ens hem d'accontentar d'imaginar-lo veient els resultats de la lluita i de les privacions dels artistes "pioners", ja que no encara campions.

Amb "Boliche" ens trobem amb un d'aquests drames, drama principalment, com tots els de la indústria cinematogràfica, no pas sentimental, sinó econòmic.

A través de la fotografia, del muntatge, del moviment dels actors hom, més que no pas falles i caigudes, hi veu una voluntat enorme barallant-se constantment amb una insuficiència de mitjans sempre present, sempre aconçalada, però mai vençuda.

Ens diuen, per exemple, que aquesta xicota coratjosa, que són Irusta, Fugazot i Demare (ens agrada o no el seu art i ens agrada o no els tancos), han lluitat desesperadament per portar endavant la realització: havent de treballar al dia per tal d'aconseguir els fons que necessitaven l'endemà. Així a casa nostra és una cosa que mereix una gran admiració i un gran respecte.

Ara, que és evident que les mateixes dificultats haurien trobat amb aquest argument que amb un de més ben escrit i fins potser haurien trobat qui els l'hagués escrit amb el mateix esperit de sacrifici, perquè açí es parla molt malament de la literatura perquè es guanyen la vida escrivint, i es troba molt natural, en canvi, que un senyor que treballa en un despatx o en una drogueria es vulgui fer ric amb una obra literària com aquell que posa en una pila que només per miracle pot treure.

Dit això, hem d'afegir que, a part del treball, que troben en la producció, hi ha encara l'afany de sempre que da bé, encara que hi donin papers més per fer el ximple

URQUINAONA

Exit de bellera i de frivolitat

Avui: Matinal a les onze, a 2 pessetes

MOLT AVIAT

Un film de KING VIDOR

RONALD COLMAN
amb KAY FRANCIS
Emotiu - Humà
Producció Metro-Goldwyn
dels Artistes Associats

Què és el "marratge"?
Quelcom de nou en cinema
sonor

EL PODER Y LA GLORIA
amb Spencer Tracy
i Colleen Moore

FOX

EL TEATRE

Apo o.—«Les dones han guanyat», sainet en tres actes, d'Alfons Roura

L'obra d'Alfons Roura no ofereix cap novetat en relació a la seva producció anterior. Té els mateixos defectes i les mateixes qualitats. Ho titula sainet, i el que té de sainet és el millor de l'obra. El floc de l'acció és una taverna de Sans, i els personatges són els amos de la taverna i uns gitanos de la barriada. Roura té una traça evident a pintar aquesta mena de personatges. La pintura és, així, sense filigranes, a pinzellades gruixudes.

Aquesta manca, no ja de matís, sinó de ponderació en els tons, aquest ús de grans taques, és el que presta relleu als personatges i el que els infon una aparença de vitalitat. Sin, doncs, personatges sense complicació de cap mena; amb pocs detalls, però aquests detalls els individualitzen bé. És possible que en això, en aquesta traça a saber individualitzar un personatge, encara que sigui matutserament, consisteixi el secret de la seva teatralitat. Això, sobretot, és el que fa que als actors, als actors que senten el teatre, els plagui. Amb personatges així poden fer realment comèdia, cosa que no s'eleveja de vegades en obres d'una major qualitat literària. També cal afegir, però, de seguida, que és més fàcil de fer-ne el seu to gruixut: els permet tota mena d'exageracions i de pallassades i els estalvia tot esforç intel·ligent per comprendre i fer-nos comprendre un personatge.

Si Roura s'accontentés a fer realment sainet, si es limités a la pintura de tipus populars, potser el seu teatre tindria, artísticament, alguna cosa d'apreciable. Però el mal és que Roura—seguint una fórmula ca-

ra a Carles Arniches—apunta les seves escenes de sainet en una acció dramàtica, i aquesta acció i el diàleg que la sustenta és sempre d'una vulgaritat inenarrable.

En "Les dones han guanyat" l'acció és doble: és a dir, que es compon de dues accions convergents encaminades a demostrar que les dones guanyen sempre, o sigui que els homes sempre han fet el que elles volen, cosa que li serveix de pretext per explotar un títol d'actualitat.

La companyia del Romea, traslladada a l'Apolo, interpreta molt escament aquesta comèdia. Li presta tot el gruix, tot el color que les situacions còmiques permeten. Pius Davi hi està particularment encertat tant de caracterització, com d'actituds, com de veu. També admirable—amb una gran intenció i sobrietat—el senyor Galceran. Altres, com la senyora Guart, el senyor Fustagueres, etc., obtenen també caricatures força còmiques. El senyor Munt, que feia anys que no treballava, ha semblat un excellent actor dramàtic. Però, parlant de la part dramàtica de l'obra, cal esmentar, és clar, en primer lloc, la senyora Vila, que fa un paper de mare; i ja és sabuda la passió i vibració que encomanen aquests papers. Cal no oblidar, tampoc, la senyora Morera en un tipus vistós de gitana vella, i la senyora Alenxo, que fa, amb escasset tendresa, el paper de noia seduída.

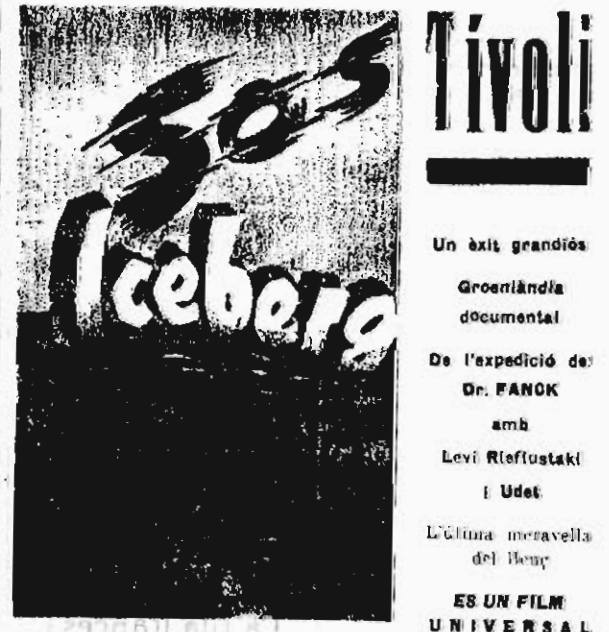
L'obra és molt ben muntada i els decorats ajuden a prestar-li animació i color.

DOMENEC GUANSE

AVIAT ESTRENA

Producció London Films - Distribució Artistes Associats
LA SENSACIO DE L'ANY

Un èxit grandios

Groenlàndia documental

De l'expedició del Dr. FANOK

amb

Levi Rieftustaki

i Udet

L'última meravella del Bèlgic

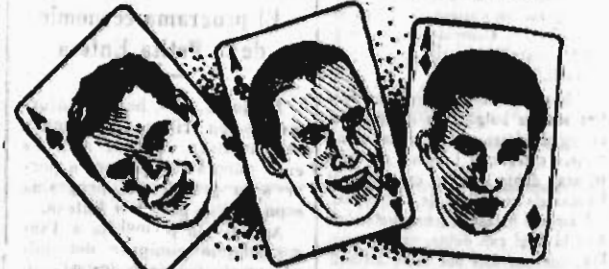
ES UN FILM UNIVERSAL

SALO CATALUNYA

Exit indiscutible de

BOLICHE
Meravellosa creació dels famosos
IRUSTA - FUGAZOT - DEMARE

Direcció: F. ELIAS

Un triomf indiscutible de la producció nacional realitzat als Estudis Orpheo Films
Distribució: ORPHEA FILMS, S. A.

TEATRE GOYA

DILLUNS, A LA TARDA
ESTRENA

de la superproducció

EL SECRETO DEL MAR

Avui, darrer dia de
EL DEMOLETOR

i
LA VANA DEL ANTON

CODORNIU

